

Нито помыслий, душице мила,
За другый вѣренъ любовникъ новъ.

Не дѣй забравя какъ смы са клели:
Въ любов'—тѣхъ вѣрни ный да умремъ —
Ако са случи да не сполучимъ
Въ тоз' свѣтъ лъжовень да са збиремъ.

Нека не-умира наша-та клетва;
Недѣй са кычи ты съ друг' вѣнецъ:
Гор' на небо то ный ще са сръшнемъ,
Ще са вѣнчѣемъ съ райскы цвѣтецъ.

52.

(Пчелка влатая що ти жуешишь)

Що си кахърна, мила душице,
Що тѣй повѣнъ твой-то бѣло лице?
Що черни очи плувать изъ росъ,
И слзы бършешъ съсъ русъ косъ?

Ахъ, сладко лице и нажалено!

Що ти-й сърдце-то толкосъ ранено?

Свѣта забрави, радостъ не рачишь,

Само въздышашъ и жално плачешъ.

Ахъ защо проливашъ тѣсъ слзы горчивы?

Тѣзи сладкы уста що сѣ мълчаливи?

Що не ми продумашъ думъ разговорнъ,

Думъ разговорнъ и радостотворнъ?

Да л' незнаешъ, пиле, колко сѣ години